

RAPSODIES A UN SOLDAT MORT

L' ANGEL DE LA TERRA :

He vist la foguera de la teva sang
i he oït el redoble de mort repentina
de ton cos contra el tambor de la terra.
Que ningú no toqui, ni amb mans d'amor,
el teu silenci ara. L'ombra de mes verdes ales
serà la llum del teu repòs etern.
Que ningú no toqui, ni amb mans d'amor,
el teu silenci abans que una garlanda,
trenada amb arrels i llamps,
cenyeixi la columna del teu front.

L' HERBA :

Que ningú, ningú no el toqui
si no és amb llàgrimes:
vol tèbia rosada
sa fredor oberta.

L' ANGEL DE LA TERRA :

Que ningú, ningú no el toqui ni amb mans d'amor!

ELS XIPRERS :

Arbres de branca amagada,
venim a dansar en rotllada.
No podem plorar-te fulles
ni donar-te una besada.
Però ens ajuntem en muralla
per a protegir-te del taut negre
i del marbre d'una làpida.

L' HERBA :

Roses roges s'encenien en els horitzons,
flors efímeres de la veu dels canons.

ELS XIPRERS :

Arbres de branca amagada
—màstils amb veles plegades—
venim a dansar en rotllada
i a fer-te d'alta muralla.
Cadascun serà una llança
dintre la tarda morada.

L' HERBA :

Roses negres pengen en els horitzons:
cendra de la veu dels canons!

LES ENDOLADES :

On jau la torre abatuda,
la verda espiga segada
en camps de glòria obscura?
Trenca't, mur, en finestres
on càpiga l'estatura
del nostre cor que canta.
Som la fruita madura
d'un arbre sense brancatge.

L' ANGEL DE LA TERRA :

Obre, vent, a cada pena,
una porta d'esperança.

LES ENDOLADES :

Per sempre els parpres se t'han clos,
per sempre tindràs la boca de pedra,
per sempre ton cor s'ha parat,
per sempre t'és inútil l'aire.
Per sempre barca varada,
per sempre raïm expremut,
per sempre flor calcigada,
per sempre sol trist de record.

L' HERBA :

Cos de cremada primavera,
ànima de lleó i de balada,
cor de campana blanca
plena de rius de bondat:
què direm de la teva absència,
nosaltres, cariàtides tràgiques,
a la llum que t'admirava
i a les proes que han nascut?
Per les rutes allucínades
anem deixant rastres
de certeses amargues,
semblant rictus indelebles
i apoteosis de crespons.
S'han commogut els núvols
en els cels diàfans de somnis
i han estripat crepuscles
els vents delirants.
Ferida de lluna irada
l'aigua dels rius s'atura
en fantasmes de boira
que expiren de matinada
al lllindar dels erms...

ELS XIPRERS :

Porteu-li, el dia de la pau,
el darrer fanal velat de blau.

LES ENDOLADES :

Ja no existeixen urpes de pluja,
ni pol·len d'albada,
ni espases de sol.
Ja comença la victòria
temuda dels teus ossos,
ja és inútil cercar iris
en els pous dels teus ulls.

L' HERBA :

I en la roca del teu pit
ai! quina font de clavells
tendres ha eixugat la mort!

LES ENDOLADES :

Et portem escumes de mediterrani
i neus de cims pireneics,
nostàlgies de relles abandonades,
drings d'enclusa i gemmes de fornai.
Sospirs de núbils gràvides de melangia,
fum adormit en amples espirals,
l'ombra clara de l'olivera
i la pura flor de l'ametller;
aures d'innocències passades,
garbes d'esperances i feixos de dolors.

ELS XIPRERS :

I becs d'aloses mortes
i puntes d'atzavares.

L' ANGEL DE LA TERRA :

Romans ferm! en la immortalitat de la pàtria,
invencible en la fonda memòria del cor,
lluminós i concret en l'espai humà de l'esperit.
la mel de les edats a frec teu circula,
les àguiles volen sota el teu esguard de triomf.
T'he posat una oreneta dins cada cartutxera
i una rosa blanca a la boca del teu fusell.

AGUSTI BARTRA